

— Имахъ си и годеница, дѣдо, ама се научихъ — па и отъ дома ми писаха — че пристанала другиму. Полъгали се своитѣ ѝ и тя по паритѣ на единъ пияница, едно-врѣме тукъ унтеръ-офицеръ и мой приятель. Паритѣ скоро ще се прѣвършатъ, да видимъ тогава, какво ще правятъ. Тя ще яде много бой отъ него. И тѣ нѣма хаиръ да видятъ, ама нали и мене засра-миха и . . .

Иванъ наведе тѣжно глава.

— Не грижи се, айолъ, друга ще намѣришъ; чункимъ малко моми има! У у, . . . моми — надъ пѣтъ и подъ пѣтъ! . . .

— Охъ, дѣдо, много я обичахъ, пустата . . .

— Обичалъ си я, ама нѣ, — зарѣзала те. Кажи ѝ: „добъръ частъ!“; пакъ и ти я зарѣжи и забрави! Ти да си живъ. Види се, не ти била на касметя, или пѣкъ ти — ней; не било писано отъ Бога съ нея да живѣешъ. Отдѣ знаешъ? Може би туй да е за твое добро. Ако тя бѣше те обичала отъ все сърдце — както ти нея — не щѣше да се отметне отъ тебе; а съ жена, която не те обича и почита, какъвъ животъ ще живѣешъ? Не бързай, синко, отваряй си хубаво очитѣ, избирай добръ, защото женилката не е играчка. Те вѣкелъ хората не сж го рекли: „женилка — чернилка“. Да не ставашъ сетнѣ пишманъ, кѣсно ще бѣде тогава! . . . Пакъ и не си прѣстарялъ я! Мустаци не сж ти още израсли . . .

— По насъ, дѣдо, и по-млади отъ менъ се женатъ, да има кой да помага вмѣсто менъ на нива, на лозе . . .

Наистина, Иванъ не бѣше старъ, но не бѣше и съвсѣмъ младъ. Караше двадесетъ и пѣрвата година. Той бѣше отъ онзи типъ хора, които, като дойдатъ до петнадесетина години, сѣкашъ се смързнатъ, прѣстанатъ да растатъ и физиономията имъ става неизмѣнна, за които можешъ каза, че не сж били никога млади, но пѣкъ и никога нѣма да бѣдатъ стари, на които можешъ да 14—16 години, пакъ — и двойно: низкътъ, русъ, сивоокъ, съ малки мустачки, спрѣли вече да растатъ, полукѣосе, съ кожа като на костенурка, по брадата и бузитѣ му имаше мѣхъ, като отъ праскова и